

at de er blevet fremsat; der var aldeles ikke en saadan Utryghed fra Embedsmændenes Side overfor mit Ministerium.

I de 7 Aar, jeg har været Justitsminister, har jeg administreret Justitsministeriet sammen med den daværende og ogsaa nuværende Departementschef. Naturligvis har vi ikke altid kunnet være enige; men der er aldrig opstaaet et Uenigheds-punkt mellem os, der havde en pinlig Karakter. Vi er altid kommet udmærket godt ud af det sammen. Jeg har arbejdet i udmærket Forstaaelse baade med Departementschefen og med Ministeriets andre Embedsmænd saavel som med den nuværende Politidirektør i København og den Etat, der staar under ham. Ogsaa med Statsministeriets Embedsmænd har jeg været i den bedste Forstaaelse. Jeg har heller ikke mærket noget til, at der i noget andet Ministerium føltes nogen Utryghed overfor Ministeriet fra Embedsmændenes Side.

Men det viser sig ogsaa, naar den højtærede Justitsminister skal til at bevise, hvad han har sagt — for han vil i Virkeligheden, skønt han har sagt, at det er enten med Rette eller med Urette, have bevist, at det var med Rette —, at alt, hvad han kan anføre, er Resultater af hans egen ophidsede og sygeligt lidenskabelige Indbildningskraft og ikke har noget som helst med Virkeligheden at gøre. Han siger, at Politiet havde to Instrukser. Han siger nemlig saaledes ordret: „Vi havde alle, være sig med Rette eller Urette“ — nu siger han igen være sig med Rette eller Urette, men han maa jo mene, at det var med Rette — „en Følelse af, at Ministeriet ikke vilde foretage noget for at beskytte de arbejdsvillige. Det var, om jeg saa maa sige, den offentlige Instruks til Embedsmændene; det var den Følelse, vi alle havde, ogsaa Embedsmændene: der skulde intet foretages. Men i Fortrolighed blev der sagt det modsatte til Embedsmændene.“ Paa den Maade fik Politiet, siger den højtærede Justitsminister, to Instrukser. Og saa rejste det Spørgsmaal sig: hvorledes stod Politiet nu overfor disse to Instrukser? „Der var to Muligheder for Politiet — og det er det værste, der overhovedet kan forekomme i en farlig Situation, at Politiet har to Ordre. Hvis det rettede sig efter den offentlige Instruks, intet at gøre, og det gik galt, risikerede det at blive desavoueret under Henvielse til den hemmelige Instruks.“ Og omvendt — hvis det bar sig anderledes ad, kunde jeg ogsaa desavouere det.

Jeg staar altsaa som en fuldkommen diabolisk Skikkelse, som havde bragt det mig underlagte Politi i den Situation, at hvad enten det bar sig ad paa den ene eller den anden Maade, kunde jeg altid falde over det og desavouere det.

Det er en Fantasi, som den højtærede Justitsminister har dannet sig. Det forholder sig aldeles ikke saaledes. Der var ikke den mindste Grund for Politiet eller nogen anden til at mene, at der i min Ministertid intet skulde foretages overfor Urostiftere. Tværtimod, jeg har vist i Gerning, at jeg ønskede, der skulde trædes op og trædes meget kraftigt op overfor Urostiftere, og de Realiteter, her foreligger, er saa haandfaste, at det er højst mærkeligt og, jeg maa sige, et Vidnesbyrd om en ganske sygelig Tilstand, at den højtærede Justitsminister kan ganske se bort herfra. Han maa dog vel være vidende om, at da den største syndikalistiske Demonstration fandt Sted den 11. Februar 1918 ved Stormen paa Børsen, skred Politiet meget kraftigt ind, og det skyldtes i meget væsentlig Grad mit Initiativ, at der blev skredet saa kraftigt ind. Og da derefter i November Grønttorvsspektaklerne begyndte, blev der ogsaa skredet meget kraftigt ind, og det skyldtes ogsaa i meget væsentlig Grad mit Initiativ, at der blev skredet saa kraftigt ind, som der blev. Og naar Grønttorvsmøderne overhovedet blev forbudt, bærer den offentlige Bekendtgørelse, som derom blev udsendt, udtrykkelig i sine Ord Vidnesbyrd om, at det skete paa mit Ansvar og ved mit Indgreb i Begivenhedernes Gang, derimod ikke ved Politidirektørens, men ganske vist med fuld Overensstemmelse mellem Politidirektør Dybdal og mig.

Politibetjentene og Politiet i det hele kunde heller ikke være uvidende om, at jeg paaskønnede deres Virksomhed for at skaffe Ro her i København; thi da der var opstaaet den højst skadelige Idé i en eller anden Rigmands Hjerne, at der skulde indsamles Penge til Københavns Politi for at belønne dem, fordi de havde optraadt modigt og kraftigt ved disse Lejligheder, hvilket vilde have været i høj Grad skadeligt, idet det havde faaet Karakteren af, at nu skulde de rige belønne Politiet, fordi Politiet havde banket de fattige, forpurrede jeg ganske vist dette, men jeg lagde ikke Hænderne i Skødet, men gik til Bevillingsmagten og skaffede Politiet en Belønning fra Statsmagten selv, ikke blot i Form af klingende Mønt, men, hvad der